

Meditacions: Dissabte de la segona setmana de Quaresma

Reflexió per meditar el dissabte de la segona setmana de Quaresma. Els temes proposats són: el buit del fill petit; l'anhel del pare; la llibertat del fill gran.

ELS FARISEUS i escribes estaven murmurant entre si. No suportaven que el Senyor es trobés amb pecadors públics. Tot i això, Jesús, que coneixia els seus pensaments, va voler relatar tres paràboles perquè compreguessin millor com és

veritablement l'amor de Déu. Primer va explicar la del pastor que abandona tot el ramat per recuperar l'ovella perduda (cf. *Lc 15, 4-7*).

Després, la de la dona que regira tota la casa fins a trobar la dracma desapareguda (cf. *Lc 15, 8-10*).

Finalment, es va aturar en una història més llarga: la del fill pròdig i el pare misericordiós (cf. *Lc 15, 11-32*).

«Un home tenia dos fills. Un dia el més jove digué al pare: “Pare, dona'm la part de l'herència que em toca”. Ell els repartí els seus béns» (*Lc 15, 11-12*). Després de recollir-ho tot va marxar a un país llunyà. Volia un canvi total a la seva vida: no aguantava la disciplina de la llar paterna. Va pensar que donant curs a les passions obtindria per fi la felicitat que tant anhelava.

Tanmateix, així que va gastar la seva fortuna va tornar a experimentar la solitud i l'avorriment. «Percep cada

vegada amb més intensitat que aquesta vida encara no és la vida; més encara, s'adona que, continuant així, la vida s'allunya cada cop més. Tot és buit: també ara torna a aparèixer l'esclavatge de fer les mateixes coses»^[1].

Tan desesperat estava que es va posar a cuidar porcs i «tenia ganes d'atipar-se de les garrofes que menjaven» (*Lc 15, 16*). Va ser en aquell moment quan es va adonar que el seu nivell de vida fins i tot estava per sota del d'aquells animals. «Llavors reflexionà dintre seu: Quants jornalers del meu pare tenen pa de sobres, i aquí jo m'estic morint de fam! (...) I se n'anà a trobar el seu pare» (*Lc 15, 17.20*). «La vida humana és, en certa manera, un retorn constant a la casa del nostre Pare —predicava sant Josep maria—. Tornar per mitjà de la contrició, aquesta conversió del cor que suposa el desig de canviar, la decisió ferma

de millorar la nostra vida, i que —per tant— es manifesta en obres de sacrifici i de donació d'un mateix. Tornar a la casa del Pare, mitjançant aquest sagrament del perdó en el qual, en confessar els nostres pecats, ens revestim de Crist i ens fem així germans seus, membres de la família de Déu»^[2].

DES QUE el seu fill petit se n'havia anat, el pare no havia tornat a ser el que era. Sovint es preguntaria: «Què n'haurà estat? On es trobarà ara? Estarà bé?». Cada dia pujava al terrat amb l'esperança de veure el seu fill tornant pel camí. Així van transcórrer els mesos fins que, en una ocasió, va veure de lluny una persona que s'acostava a la seva hisenda. Tot i que per la distància semblava impossible reconèixer qui era, el pare ho tenia clar: era ell.

«Corregué a tirar-se-li al coll i el besà» (*Lc 15, 20*).

El més profund del cor del pare esperava aquest moment. Per això és incapaç de contenir-se. Quan el fill comença el discurs preparat per obtenir el seu perdó —«Pare, he pecat contra el cel i contra tu»—, sembla que ell ni tan sols l'escolta. No li interessen les paraules calculades. L'únic que desitja és celebrar aquest moment amb magnificència: «Porteu de pressa el vestit millor i vestiu-lo, poseu-li un anell i calçat; porteu el vedell gras per celebrar-ho, mateu-lo i mengem» (*Lc 15, 22-23*). No vol que el seu fill visqui reprès en recordar els pecats passats. Per això li ofereix una acollida càlida, còmoda. «El pare podria dir: està bé fill, torna a casa, torna a treballar, ves-te'n a la teva habitació, prepara't i ja la feina! I aquest hauria estat un bon perdó. Però no! Déu no sap perdonar sense

fer festa! I el pare fa festa, per l'alegria que té perquè el fill ha tornat»^[3].

Davant l'abraçada paterna, el fill reconeix que la felicitat de ser al costat del seu pare és molt més profunda que la que va poder obtenir d'altres plaers. I també és més segura, perquè ni tan sols els seus pecats li han impedit reconquerir-la: «Sí, tens raó: ¡quina fondària, la de la teva misèria! Per tu, ¿on series ara, fins on hauries arribat?... «Només un Amor ple de misericòrdia pot continuar estimant-me», reconeixies. —Consola't: Ell no et negarà ni el seu Amor ni la seva Misericòrdia, si el busques»^[4].

DURANT tot aquell temps el fill gran havia estat a la casa. Passava els seus dies treballant a la finca, atent a les

necessitats del pare. El seu cor, però, s'havia anat allunyant de la realitat que tenia entre mans. Sovint, especialment quan les jornades eren més intenses, no podia evitar que la seva imaginació volés on estigués el seu germà. De vegades, fins i tot, se sent culpable per desitjar abandonar la casa paterna, ja que no ho hauria de fer: ha de complir les expectatives que ara recauen només sobre ell, l'únic fill.

Potser estava absort en aquests pensaments quan, en tornar d'una jornada al camp, va sentir la música i els cants. Es va sorprendre i va cridar a un dels assistents de la finca per esbrinar què passava. «Ha tornat el teu germà. El teu pare, content d'haver-lo recobrat en bona salut, ha fer matar el vedell gran» (*Lc 15, 27*). Indignat, es va negar a entrar a la festa. Només quan el pare va sortir a trobar-lo es va esplaiar: «He passat tants anys al teu servei, sense haver

desobeït mai ni un sol dels teus manaments, i no m'has donat mai un cabrit per fer festa amb els meus amics» (*Lc 15, 29*).

Al pare li dol saber que el seu fill no era feliç, que vivia les obligacions de la casa paterna en clau legalista: «He obeït, em mereixo una retribució». Malgrat tot, no critica ni recrimina aquesta actitud. Simplement li respon: «Fill, tu sempre ets amb mi, i tot el que jo tinc és teu» (*Lc 15,31*). «No és emancipant-nos de la casa del Pare com som lliures —recorda el prelat de l'Opus Dei—, sinó abraçant la nostra condició de fills»^[5]. Viure amb llibertat a la llar paterna és molt més gran que qualsevol vedell gros. Per això, podem demanar a la nostra Mare que sapiguem gaudir de la nostra condició de fills, sabent tornar al Pare totes les vegades que calgui.

[1] Benet XVI, Homilia, 18-III-2007.

[2] Sant Josepmaria, *És Crist que passa*, núm. 64.

[3] Francesc, Àngelus, 27-III-2022.

[4] Sant Josepmaria, *Forja*, núm. 897.

[5] Mons. Fernando Ocáriz, Carta pastoral, 9-I-2018, núm. 4.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/meditation/
meditacions-dissabte-de-la-segona-
setmana-de-quaresma/](https://opusdei.org/ca-ad/meditation/meditacions-dissabte-de-la-segona-setmana-de-quaresma/) (02/04/2026)